

A DOLL

Cinema: un altre Est-Oest

Amb tot això de les transformacions dels països socialistes de l'est d'Europa (perdó, amics eslovacs, bohemis i magyars; ja sé que us considereu centre-europeus!) i amb la unificació d'Alemanya s'han dit moltíssimes coses útils i d'altres de balderes: tanmateix, una veritat s'imposa, i és que amb totes les dificultats que hom vulgui reconèixer-hi, de tot plegat en sortirà una gran Europa, i tant de bo que els antics països del Comecon puguin aviat sumar-se del tot a l'empenta econòmica que ja tenien els de més a la vora de l'Atlàntic. Ni cal dir que en el

terreny cultural, molt possiblement les diferències quedin esborrades tan bon punt el flux econòmic permeti unes infraestructures àgils i no mediatitzades pel partit únic. I dic això perquè de qualitat i potència creadora n'han pogut constatar mostres tots els visitants d'aquells països en els darrers vint anys. Ara bé, tota cultura es manifesta, principalment en els seus aspectes de projecció majoritària, obeint a unes bases industrials: no em refereixo només a la cultura de l'oci, que entre nosaltres està caient en un amagat dirigisme (el disc, el video-clip, el "festival"...), sinó precisament a les possibilitats que la indústria generadora de cultura (editorials, patronats musicals,

arxius, teatre i cinema) té ara als països europeus per contrarestar l'ofensiva nordamericana. De fet, el cinema europeu, per posar un flagrant exemple, està essent ofegat per nord-americà, que a més a més, s'ha inventat la fórmula comercial de la dictadura dels exhibidors i distribuïdors.

Cal que Europa oposi al cinema nord-americà una força igual a la que els ianquis posen en joc. Europa que sempre ha apostat per la qualitat, ha de trobar la fórmula equilibradora: fins avui l'únic país que ha aconseguit acostar-se, potser en els nivells més consumistes, a l'eficàcia comercial cinematogràfica americana, ha estat Itàlia: els francesos, amb el cinema "culte" han produït

Diumenge, 27 d'octubre de 1990

• SEGRE
Josep Vallverdú

més badalls que consolidació. I els britànics, perduda l'empenta dels anys 50, no han tingut força per fer una base industrial eficaç.

Ara és l'hora, però. La col·laboració entre països, els possibles consorcis cinematogràfics, les televisions agrupades, poden constituir unes productores i unes distribuïdores temibles, eficaces, per fer front a la invasió dels EEUU. Ara bé, si en aquesta nova pugna que bé podem qualificar de competència d'un nou est-oest —amb l'Atlàntic entremig— Europa aposta només per la quantitat i la producció indiscriminada, sense mantenir la qualitat que li és consubstancial per tradició i auto-exigència, aniríem malament.